కవితా కౌముది

ఒకే కొమ్మ రెండు పువ్వులు!

బిక్కి కృష్ణ

మా అమ్మ ఆత్మ జాబిలమ్మగా మారిందేమో
లేకపోతే ఆకాశపుతీగను ప్రేమతెమ్మెరతో ఊపి
నక్షత్రాల ద్రాక్షపళ్లను నీవొడిలో ఒడిబాలుగా పోస్తుందా
పగడాలపెదవులపై చిరునవ్వులతో రోజా నన్ను
మురిపించి తనను మరిపించెలా మనల్ని దీవిస్తుందా
మా నాన్నమనసు ఉదయసూర్యుని వెండిగిన్నెలో
వెన్నగా కరిగి కరుణ కిరణాలుగా కురిశాయేమో
అందుకే ప్రతి ప్రత్యూషవేళ లేఎండతాకగనే నీకళ్ళుమెరిసి
నన్ను మంచుగాలుల చల్లదనంలాంటి మాటలతో
మైమరపించమని నిన్ను నాకు తోడుగా పంపిస్తాడా?
అంతులేని ప్రేమ గుండెలకుండల్లో పొంగుతుంటే
కవిత్వపు నీళ్లతో చల్లార్చుకునే భావుకతను
మనకు పంచిన ఆ అదృశ్యశక్తి ఎవరంటావు?
అది నిన్ను నన్ను కలిపిన ప్రేమై ఉంటుందా!
కాలం రహదారిలో మనం కలిసి నడిచిన
ఈ చిన్ని ప్రయాణంలో కలబోసుకునితాగిన అనుభూతుల పాలెన్ని?
ఆత్మలవిగ్రహాలపై సంప్రోక్షించుకున్న ప్రమాణాల పవిత్రప్రేమజలాలెన్ని ?
ఎన్ని రాత్రులు ఎన్ని పగల్లు క్షణాల్లాగడిచిన దినాలు
గొంతుల్లోకి పలుకుల నిషాపానీయాలు వొంపుకుని
గుటకలేసిన దివారాత్రులన్నీ గుర్తున్నాయా?

ఏ గొడుగులు ఎవరు పట్టకపోయినా తడబడుతూనే
నా అడుగులలో అడుగులేసి నడిచిన నీ పాదాలకు ఏ లేపనం పూయకున్నా
నిన్ను ప్రేమిస్తున్నానంటూ పదేపదే జల్లిన పలుకుల చిరుజల్లులకే
పులకించి పోయిన నా అమాయకపు నెచ్చెలీ నీదే నిజమైన ప్రేమని
ఒప్పుకుంటానులే
నీ నా గమ్యం ఎంతదూరమైనప్పటికీ
మన ప్రయాణం ఎంతకాలమైనప్పటికీ
కడదాక నీతోడుగా నడుస్తానులే
నీ కంటకన్నీరొలకకుండా నా కనురెప్పలను కాపలా పెడతానని
ఎందరు బాటసారులెదురైనా ఎవరివైపూ కన్నెత్తిచూడనని మాటఇస్తున్నా
ఆకలైతే అమ్మలా నాకడుపు నిమురు ఆనందిస్తాను
భయమేస్తే నా చేయిపట్టుకో నాన్నలా నీ భయంపోగొడుతాను
నిదురొస్తే చెప్పు నా యెదనే పట్టుపరుపుగా పరుస్తాను
నాస్వర్గం నీవు నీసర్వం నేను
నా చూపునీవు నీ కనుపాపనేను
నీదేహం నేను నా ప్రాణంనీవు
నిజంచెప్పాలంటే ఒక ప్రేమ కొమ్మకు పూచిన
రెండు పువ్వులం మనం

★★★

తిరిగి జన్మనివ్వు..

అస్త్ర

వంటరిగా మిగిలిపోతానేమో అనే ఆందోళన
భూమికి భారమయ్యానేమో అనే సంకోచం
నాతో జీవితం నరకమేమో అనే ప్రశ్నలకు బదులురాక
శోకంలో మునిగిపోయిన నన్ను చూసి,
'చెయ్యి జారిపోయావ్' అని కాలం వెక్కిరిస్తుంది.

ఓదార్చే నీ మాటలకు కరిగి కారణం చెప్పుండాల్సిందా?
చేరదీసినప్పుడు బాధలు పంచుకోవాల్సిందా?
'మనం' అనుకునే రోజుల్లో ఆశ్రయం కోరాల్సిందా?

ఒకప్పుడు నా కంటి చెమ్మను తట్టుకోలేదు
ఇప్పుడు నా కన్నీరు లెక్కలేదు
ఒకప్పుడు నా మౌనాన్ని సహించలేదు
ఇప్పుడు నా మాటలని భరించలేవు
ఒక్కప్పుడు నా వ్యంగ్యానికి ఆగ్రహించలేదు
ఇప్పుడు నా వాస్తవానితో అంగీకరించలేవు

నా తప్పు ఎవరికీ చోటు లేదన్న స్థానం
నా కోసమే ఉందన్న సమయం
నీవు కల్పించిన మనస్థైర్యం
నామ రూపాలూ లేక కాలంతో కొట్టుకుపోయాయి

నా కళ్ళలోని బాధ,
గుండెలోని కలత
జీవితం లోని పోరాటాన్ని
నీ చిరునవ్వుతో దూరం చేసి
బిగుసుకుపోయిన నా మనసును నీ ప్రేమతో కదిలించి
కోల్పోయిన ఆశావాదాన్ని నీ స్పర్శతో పెంపొందించు.

కలగనడానికి స్ఫూర్తిని ప్రేరేపించి
శ్వాసకు కారణం కల్పించి
చిరునవ్వులు చిలకడానికి శక్తిని పెంపొందించి
జీవించడానికి తిరిగి జన్మనివ్వు!

★★★

వీడ్కోలు విమానం
డా. కె.గీత

బయటంతా మబ్బు ముసురుకుంది
నా మనస్సులాగే-
ఈ సరికి నువ్వెక్కిన విమానం
ఈ మబ్బుల్ని దాటే ఉంటుంది
అంత సులభంగా నువ్వు దాటగలవని తెలీదు నాకు
రెండు జీవితాలకి - రెండు జీవనాలకి
అలవాటు పడాల్సిన దు:ఖం
అద్దాల్ని జారుతోంది
నీ విమానం కిటికీ
చెమ్మగిల్లిన దృశ్యంతో
వేల ముక్కలై పగిలిన
నా వీడ్కోలు హృదయం
ఎలా భరిస్తూ వెనక్కి జేరబడ్డావో గానీ-
నిన్ను వీడ్కోలు విమానం ఎక్కించిన చివరి నిమిషంలో
నీ కనుకొలుకుల్లో విత్తనాలై మొలిచిన దు:ఖం
నా గొంతులో వృక్షమై మోయలేకున్నాను
నువ్వొచ్చిన ప్రతీసారీ విడవాల్సిన రోదన సత్యం
నువ్వెళ్లిన ప్రతీసారీ మళ్ళీ వస్తావన్న భరోసా అసత్యం
మబ్బు కాస్త కాస్త తొలగింది
బాధ అంతకంతకూ ముసురుతూంది
భూమధ్య రేఖ చుట్టూ
పరిభ్రమిస్తూన్న జ్ఞాపకాలు
వాకిట్లో కిరణాలై ప్రసరిస్తూన్నాయి
నీ విమానం ప్రవేశించిన వెలుగురేఖలనుకుంటా-
దు:ఖం వేల చేతుల్తో
హృదయాన్ని నిద్దట్లోనూ జలదరింపజేస్తూంది
నీ విమానపు కుదుపులనుకుంటా-
రెండు జీవితాల - రెండు జీవనాల
మధ్య కవిత్వం ఒక్కటే
నిన్నూ నన్నూ కలుపుతూ-
దు:ఖాలకు, రోదనలకు
ఉదయాలకు, సాయంత్రాలకు
స్వాగతాలకు, వీడ్కోళ్లకు
అతీతంగా-

★★★

వ్యక్తిత్వం
రాజశ్రీ

ఎందుకు మీరంతా
సమూహాల వెంట పడి సతమతమై పోతుంటారు?
ఎందుకు మీరంతా
హడావిడిగా వడివడిగా జీవితాన్ని ముగించేస్తుంటారు?
ఎందుకు మీరంతా
తర్కాలకి నిలబడని నమ్మకాలను భుజాలకు ఎత్తుకుంటారు?
ఎందుకు మీరంతా
మీ ఆలోచనలను, ఆదర్శాలను వదిలేసి ప్రక్క వారి బుర్రలతో ఆలోచిస్తూ మీ వ్యక్తిత్వాన్ని సమాధి చేస్తారు?
ఎందుకు మీరంతా
చీకు, చింత వలదని చిన్నచిన్నగ వెళ్లిపోతుంటారు?
ఎందుకు మీరంతా
మారని మీ చూపు కోణం నుండి మనుషులందర్నీ దూరం పెడతారు?
ఎందుకు మీరంతా
పసితనపు అమాయకత్వాన్ని ఇరుకిరుకు గోడల మధ్య బంధిస్తారు?
ఎందుకు మీరంతా
ఊపిరాడని ఆలోచనలతో మస్తిష్కాన్ని ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తారు?
ఎందుకు మీరంతా
ప్రస్తుతాన్ని అప్రస్తుతం చేసి చెంతలేని దానికై చింతలో పడతారు?
ఎందుకు మీరంతా
రొటీన్ రొంపి లో కూరుక్కుని పోయి ఉదాసీనంగా ఊపిరులు వొదులుతారు?
ఎందుకు మీరంతా
పార, గునపం భుజాలనేసుకొని మీ సమాధులకు మీరే గోతులు తవ్వుకుంటారు?

★★★

రసరేఖలు శ్రీధర్ బచ్చోటి

ఏనెవరో నీకును మరి నీవెవరో నాకు
తెలియక గడచెనెన్నియో దినములేండ్లు
కనులు నీవియు నావియు కలిసె నేడు
మనసులును రెండు ప్రేమాబ్ధి మునిగె నేడు

ఇంత కాలమీ యుద్వేగమెచటికేగె?
ప్రేమనెరుగక యెదలు నిద్రించెనెట్లు?
ఎటులనో సాగె జీవితమీవు లేక
తలతునిప్పుడు నీ చిన్నతనము గూర్చి

ముక్కు పచ్చలారని ముద్దు మొగము తోడ
పట్టు పరికిణి దాలిచి, బొట్టు పెట్టి
జడను కుప్పెల గట్టి, నేస్తముల జేర్చి
ఒప్పుకుప్పలనాడుట యూహ జేతు

ఆ చిరుత ప్రాయమందు నిన్నరయనెంచ
మరలి వచ్చునే కాలమ్ము మనల కొరకు?
మరలి వచ్చిన గాని నిన్నరయగలనె?
ఉందువెచటనో, నేనుందునెచటొ!

కలిసి జీవించు భాగ్యమ్ము కలిగెనిపుడు
ప్రణయసుమమయమిక మన బ్రతుకుబాట
మరల శైశవమ్మును మనమరయగలము
ముద్దుమోములు మనకద్దములుగ మారు

COMMENTS